

"זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה"

כתוב שהרב צריך לזרוק מרה בתלמידיו, אך כל זה רק במידה וזה כלפי חוץ ובתוך תוכו - לבו לב נשבר וכל כוונתו לכבוד התורה, אך אם הוא מתגאה באמת - הרי זה חטא, וזהו כוונת הפסוק "זאת תורת העולה" - רמז למעלת וגדולת התורה וזה מותר לתלמיד חכם כדי שיקבלו השראה ממנו, ו"היא העולה" - התורה תתעלה מזה, אך אם הוא מתגאה באמת - "היא העולה" - הוא זה שמתגאה אזי דינו "על מוקדה".

חיד"א

א נקודל'ה

"אושר ועושר"

אושר ועושר הם מאותו שורש - ההבדל בין 2 המילים זה האות "עיי"ן - איך שמסתכלים על זה (בעיני) - זה מה שמשנה את זה.

צדיקים

"זאת תורת העולה הוא העלה על מוקדה וגו' ואש המזבח תוקד בו"

כתוב שעולה באה לכפר על הרהורי הלב - לכפר על הגאה שחשב ו"עולה" על רוחו, אבל במקומו "היא העולה" - הבהמה היא זאת שנשרפת במקומו ולעורר אותו כי הוא היה צריך להישרף במקומו, ולכן גם לא כתוב "ואש המזבח תוקד עליו" - אלא כתוב תוקד "בו" - שהאש תוקד בו - בעצמו, רק שבמקומו בא קרבן עולה"

צדיקים

"צו את בני ישראל"

ברש"י אין צו אלא לשון זירוז ביותר צריך לזרז במקום שיש חסרון כיס, אדם צריך לעבוד את הקב"ה בזריזות ובמידות טובות, אבל מי שעובד את השי"ת בעצלות, בדחוק ובלי רצון - הרי זה כמו גוף בלי נשמה, והגוף הרי הוא כיס ונרתיק לנשמה, וזהו הכוונה "ביותר צריך לזרז במקום שיש חסרון כִּיס" - במקום שיש עצלות לעבודת ה'.

צדיקים

"וידבר ה' אל משה צו את אהרן ואת בניו"

רש"י כותב על תחילת הפרשה אין צו אלא לשון זירוז - ביותר הכתוב צריך לזרז במקום שיש חסרון כיס" - לכל האיברים החיצוניים יש כיס - עיניים, אוזניים, פה וכו' אבל למחשבות הלב אין לנו כיסוי ולפיכך צריך לזרז שם. וכן זה שאנו אומרים קודם "אחרי לבבכם" ורק אח"כ "אחרי עיניכם" שלמרות שקודם "עין רואה ואז לב חומד" - מכל מקום מכיוון שללב אין כיסוי - אז יותר קשה להתגבר ולכן כתוב ראשון.

דברי ישראל

"זאת התורה לעולה למנחה לחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים"

כתוב בגמרא ש"הרוצה לנסך יין על גבי המזבח ימלא גרונו של תלמידי חכמים יין", פעם בא מישהו אל ה"אמרי אמת" ואמר שהוא מתקשה כבר המון זמן במשפט הזה - למה לא מספיק ללמוד את הלכות הנסכים כמו ש"כל הלומד פרשת קורבנות כאילו הקריב וכו' - למה צריך פיזית להביא לתלמידי חכמים? ענה לו האמרי אמת שהתשובה פשוטה - כי זה לא כתוב!! והכוונה שכתוב "זאת התורה לעולה למנחה לחטאת ולאשם ולמילואים ולזב השלמים" ולא רשום "ולנסכים".

אמרי אמת

"אין צו אלא לשון זירוז וגו' מיד ולדורות" (רש"י)

כתוב ש"אין העולה באה אלא על הרהור הלב" והכוונה לכפר על הרהור טוב שהלך לאיבוד על ידי זה שלא עשה בסוף את המעשה, לכן אומר רש"י - "אין צו אלא לשון זירוז.. מיד ולדורות" - שהזירוז הוא שיש כשיש מחשבה טובה ליהודי - שלא יתמהמה וישר יבצע את המצווה - "מיד ולדורות".

דברי ישראל

הגיליון לזכות ולבריאות אדונינו מורינו
ורבנו ר' ישכר דוב בן מרים שליט"א